

нея нѣма мѣсто нито за еднитѣ, нито за другитѣ. Народъ и армия — това трѣбва да бѣде нераздѣлно единство“.

Най-близки съредактори въ списанието бѣха сегашниятъ генералъ отъ запаса Коста Николовъ и покойнитѣ Борисъ Дранговъ и Стефанъ Стефановъ, действащи офицери. Славниятъ край на Дранговъ е известенъ; Стефанъ Стефановъ, единъ отъ най-талантливитѣ и най-характерни офицери, които нашата войска е имала, се самоуби въ навечерието на голѣмата война, недалече отъ Сливенъ, при още неизяснени обстоятелства. Александъръ Паскалевъ, единственъ имаше заслугата за издаването на това списание, което много малко можеше да разчита на изправността на абонатитѣ и не търсѣше да се ползува отъ скрити или заинтересувани източници.

Твърде леко моитѣ другари се съгласиха да приематъ на работа неизвестния още Йорданъ Йовковъ, който бѣше крайно доволенъ и развълнуванъ.

— Значи, азъ ще остана въ София, — изрече той съ дълбока въздишка . . .

Йовковъ дойде на два-три пѣти у дома, за да приготвимъ материала за първата книжка. Българитѣ обещаващъ сътрудничество много лесно, но го изпълняватъ съвсемъ рѣдко и — безкрайно неточно. Отъ дума на дума азъ мѣча Йовкова съ въпроси: